

skulle være noget, man fik, når man gik på pension. Det forstummede.

Så fik befolkningen en EU-kommissær rullet ned for tv-skærmene, som også ville have pension som ministre. Igen kom både den socialdemokratiske statsminister og finansminister på banen med brask og bram og fortalte: Loven må ændres.

Vi fik en debat om Europa-parlamentsmedlemmer, der var tidligere ministre, som samtidig med deres meget høje lønninger i Europa-Parlamentet hævdede høje ministerpensioner. Forargelsen var lige så stor. Men lige så snart debatten sluttede, glemte man det.

Fremskridtspartiet har tre gange fremsat lovforslag om, at ministre i lighed med borgmestre og amtsborgmestre først skulle have pension, når de nåede pensionsalderen. Og det er uforståeligt for os, at regeringen kan mene, at det er rigtigt, at amtsborgmestre og borgmestre først skal have pension, når de bliver 60 år, hvorimod ministre skal betragtes som en særlig race og være i stand til at få pension, allerede når de bliver 30 år og oven i købet for resten af livet. Hvad skete der så?

Jo, da debatten var på sit højeste, fandt de forenede partier ud af, at de havde den samme sag at kæmpe for – nemlig en masse tidligere ministre – og så skrev de et brev til formanden for Udvalget for Forretningsordenen dateret den 3. februar 1994. Dér gav de alle sammen udtryk for, at man da godt ville diskutere de her ministerpensioner, vederlag osv., men forudsætningen var, at der skulle ske en samlet forbedring. Det vil sige, at man altså ikke var parat til at lave noget, medmindre der ville komme en stigning og forbedrede vilkår for de i forvejen højt privilegerede ministre.

Det er nøjagtigt det, vi også har set i dag. Venstre er oven i købet gået så langt, at man har sagt, at man ikke ville deltage i en hetz mod tidligere ministre. Jeg kan ikke forstå, at det kan være en hetz at mene, at folk skal have pension, når de går på pension og når pensionsalderen, for så er der mange mennesker, vi driver hetz mod.

Desforuden må vi undre os over, at noget, der åbenbart godt kan lade sig gøre uden om V og K, er at lave en radikal særordning – en radikal særordning til alle de andre radikale særordninger, vi allerede kender.

Det startede med en radikal særordning, fordi en tidligere økonomiminister, Kjeld Philip, blev medlem af regeringen uden at være medlem af

Folketinget. Og det er nu det, der skal udvides til også at være en særordning gående ud på, at ministre, der ikke kan passe deres arbejde som folketingsmedlemmer, skal have vederlag som folketingsmedlemmer, uanset at de har indkaldt deres suppleant og vedkommende får fuld løn osv. Det er det, der står i deres forslag. Om det er en hjemmeserviceordning, eller hvad det er, skal jeg lade være usagt.

Men det var jo meget værre fra begyndelsen. Det Radikale Venstre ville jo gøre det meget værre. Det, der vel er mindre kendt, er, at man allerede i sommeren 1995, den 31. maj, fik lavet en beretning i Udvalget for Forretningsordenen, og hvis den var blevet til virkelighed – man havde en drøm om, at den skulle blive til virkelighed allerede den sommer – så havde de radikale ministre ikke alene kunnet få orlov som ministre og få folketingsløn, næ, så havde de også kunnet få pensionsoptjening og omkostningstillæg.

Så når man her i dag står og fortæller, at det her ikke koster noget – det er nærmest helt utidigt at diskutere det, og Fremskridtspartiet diskuterer det faktisk ikke på grund af den smule penge, der er i det, vi diskuterer det langt mere på grund af principperne i det – så skal man altså vide, om ikke andet skal det stå i forhandlingerne, at De Radikales ønske var, at deres ministre foruden folketingsløn skulle have fuldt omkostningstillæg, uanset at de ikke havde omkostninger, og de skulle også optjene pension, mens de havde orlov fra Folketinget. Så grove var kravene.

Det blev alligevel for meget for SF, og derfor blev det ikke gennemført i sommeren 1995, og derfor blev det heller ikke bare gennemført som en ændring af Folketingets forretningsorden, men som et særligt tillæg til lex Philip.

I Fremskridtspartiet synes vi, det er uanstændigt. Når Det Radikale Venstre nu har så stor en indflydelse, at man, så vidt jeg ved, har kunnet få lavet 4 særlove her i Folketinget, hvis vi starter med lex Philip, dernæst tager statsrevisorloven til fordel for tidligere medlem hr. Bernhard Baunsgaard, så palæstinenserloven og nu den for de radikale ministre, så kunne jeg godt tænke mig, at Det Radikale Venstre, hvis de er så enige i det, Fremskridtspartiet har skrevet i L 126, vil gøre sin indflydelse gældende og samtidig få det forslag vedtaget.

Socialdemokratiet har jo givet udtryk for, at de mener, der bør gøres noget ved de ministerpensioner. Og jeg kunne godt tænke mig at